

“Ze všeho ostatního se lze zotavit; ale z obětování principů se nelze zotavit nikdy.”

Biskup Freppel

Deklarace č. 18.004 - 22. Generální kapituly

Svátek sv. Anny, 26. července 2015

Řád a Bratrstvo sv. Pia X

Několik posledních let se přestavení FSSPX neúspěšně snažili přimět náš Řád, aby se připojil k jejich nové politice vůči Římu vyjádřené ve Věřoučné deklaraci z 15. dubna 2012 a v Prohlášení generální kapituly ze 14. července 2012. Posledně zmíněné se zamýšlí nad „kanonickou normalizací“ při splnění šesti podmínek, aniž by se čekalo na obrácení Říma, jež [obrácení] arcibiskup Lefebvre považoval za předběžnou podmínku. „Je proto striktní povinností pro všechny kněze, kteří chtějí zůstat katolickými, oddělit se od této koncilní církve, dokud se nerrátí k Tradici učitelského úřadu Církve a katolické Víry.“ (Duchovní cesta, 1990)

Naše řehole deklarují, že rytíř „slouží Věře v jejím úplném významu a důsledně ji aplikuje ve svém životě“ a že „hájí svatou Církev až do krve“, přičemž naše Konstituce dodávají: „Očekáváme ve svaté naději onen požehnaný den, kdy se [Řád] znovu bude moci zcela podrobit [...] Římu, který byl nakonec osvobozen od zhoubného vlivu modernistických herezí“, jak na tom ve své Deklaraci z roku 1974 trval arcibiskup Lefebvre: „To budeme činit do té doby, kdy pravé světlo Tradice nerozptýlí temnoty zahalující oblohu věčného Říma.“

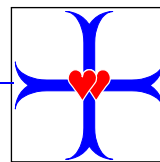
Nadto žádá z těchto podmínek stanovených generální kapitulou [FSSPX] z roku 2012 výslovně nevylučuje Přísahu a Vyznání víry kardinála Ratzingera, které již generální představený [FSSPX] sám vnitřně přijal v poznámce své Věřoučné deklarace a které Vatikán posledních patnáct let požadoval jako neoddiskutovatelnou podmínku pro jakékoliv kanonické uznání FSSPX. Rytíři Panny Marie, kteří složili Tridentské vyznání víry a Protimodernistickou přísahu před svatými oltáři spolu s arcibiskupem Lefebvrem,¹ považují pro sebe za morálně nemožné, aby přijali tuto pokoncilní přísahu, a tedy i to, aby byli spojeni s kněžími, kteří by zvažovali její složení.

Naše věrnost zásadám některé dráždí, proběhly rozličné vyděračské pokusy a byly neúspěšně přijaty sankce, abychom ustoupili. Dne 13. října a pak 29. listopadu 2012 jsme byli požádáni, abychom změnili své Konstituce, které plně souhlasí s Deklarací arcibiskupa Lefebvra z roku 1974, protože nám bylo řečeno, že již není potřeba čekat na obrácení Říma.

Pak nás 15. července 2013 zplnomocněnci generálního představeného [FSSPX] v sídle Francouzského distriktu informovali, že namísto biskupa protektora – postu, který biskup de Galarreta zastával od roku 1996 – bychom měli mít církevního představeného, který by mohl zvrátit rozhodnutí učiněná hierarchií Řádu. To bylo zcela v protikladu k tomu, na čem trval arcibiskup Lefebvre, tj. že biskupové, které vysvětil, nemají žádnou přímou jurisdikci a že je na věřících žádat věrné kněze v případě nouze.² Zdvořile jsme jejich návrh odmítli.

¹ Fideliter, č. 70, str. 13, č. 73, str. 120, č. 76, str. 11, č. 79, str. 4-5, č. 222, str. 92. Představení se pouze snaží dojít konsenzu v rámci Bratrstva: srovnej Msgr. Pozzo, arcibiskup Di Noia a biskup Fellay (Lille, 7. května 2013).

² „Během několika minulých let se mnozí z vás utíkali k arcibiskupu Lefebvrovi jakožto supletivní autoritě. Ve skutečnosti byl více Otcem, rádcem a přítelem než jen autoritou v právním smyslu tohoto termínu. [...] Ve stejném duchu služby bude biskup Fellay pečovat o tento úřad, nikoliv jako člen Bratrstva sv. Pia X., ale jako katolický biskup. Každá jednotlivá vaše komunita jej může svobodně žádat či nemusí o duchovní pomoc. Ani on, ani Bratrstvo nemá jakýkoliv úmysl vměšovat se jakýmkoliv způsobem do jiných komunit.“ (P. Franz Schmidberger, tehdejší generální představený, k tradičním klášterům a konventům v oběžném dopise z 27. května 1991, tj. jen dva měsíce po arcibiskupově smrti.)

Dne 2. září 2013 prior z Manily navrhnul našemu preceptorovi-vizitorovi pro Filipíny, aby nedbal vedení Řádu a podával [udavačské] zprávy přímo Asijskému distriktu [FSSPX]: poslední jmenovaný statečně odpověděl, že nebude tím, kdo vnese do Řádu rozdělení. Poté, co jsme jej odmítli přijmout jako svého místního „církvního představeného“ a vyslechli jsme si obvinění z Menzingenu, požádal nás představený Asijského distriktu [FSSPX], abychom se již nesetkávali na kapitulách v jejich priorátech a v jejich kaplích.³

Nakonec 18. září 2014 představený Francouzského distriktu, P. Christian Bouchacourt, napsal velmistrovi [Řádu]: „*Vzhledem k veřejným postojům, které jste zaujal jakožto velmistr Řádu rytířů Panny Marie, kdy podporujete ty opoziční kněze Bratrstva, kteří následovali biskupa Williamsona, mě generální dům [FSSPX] z dobrého důvodu žádá, abych vás informoval, že žádnému rytíři nebude dovoleno účastnit se této pouti v řádovém hábitu.*“ Odkazoval se na pout' do Lurd, k pouti, na kterou byli naši rytíři oficiálně zváni posledních šestnáct let. Pokud jde o tzv. „veřejné postoje“ zaujímané „velmistrem Řádu rytířů Panny Marie“, ani představený Francouzského distriktu, ani generální představený nebyli v následné korespondenci schopni je zdůvodnit a pojmenovat.

Během dalšího setkání v sídle Francouzského distriktu FSSPX dne 13. ledna 2015 jsme navrhli, aby byl ustanoven některý kněz [FSSPX], který by byl odpovědným za kontakty s naším Řádem v rámci Francouzského distriktu, to však nebylo vyslyšeno a představený Francouzského distriktu nás informoval: „*Pošlu vám Deklaraci – což bude můj text – a vy jej podepíšete.*“ Touto Deklarací bychom se zavázali k tomu, abychom nikdy na našich setkáních, ani ve své korespondenci nekritizovali nové směřování Menzingenu a nikdy nenavštěvovali, dokonce ani soukromě, mše sloužené kněžími, které by nám nebyli schválili. Tyto dva závazky by ve skutečnosti byly totéž, co dodatek našich Konstitucí, které nám, se schválením kanonické komise FSSPX datované 22. září 1995, ukládají za povinnost čekat na obrácení Říma a dávají nám svobodu žádat [o duchovní pomoc] všechny „*věrné členy duchovenstva*“.

Vzhledem tomu, že jsme se odmítli podvolit tomuto zneužití moci, upozornil nás P. Bouchacourt v dopise z 26. května 2015, že pozastavuje „*podporu Francouzského distriktu [FSSPX] rytířům Řádu Panny Marie*“ a oznámil nám, že „*požádal, aby se jistí laici zorganizovali a založili novou strukturu*“, která by dovolila těm rytířům, kteří by nesouhlasili se svými představenými, aby mohli „*následovat tentýž ideál*“. Dne 4. června 2015 potvrdil faxem toto dvojí rozhodnutí francouzským priorátům a některým řeholním komunitám.

Rytíři Panny Marie následují sv. Pia X. a vědí, že nejhorší nepřátelé Církve se skrývají v samém jejím lůně.⁴ Proto zůstanou věrni svým Konstitucím a Deklaraci arcibiskupa Lefebvra z roku 1974 a stejně tak i Tridentskému vyznání víry a Protimodernistické přísaze, aniž by stranili čemukoliv jinému než katolické Tradici a vedli dobrý boj za katolickou víru, jak jej bojovali posledních sedmdesát let a s podporou arcibiskupa Lefebvra od roku 1969. Kromě toho chtějí vyjádřit svůj upřímný vděk mnoha dobrým kněžím, kteří je nadále podporují, a obnovit své odhodlání zůstat ve své službě.

22. Generální kapitula rytířů Řádu Panny Marie v Saleráns u příležitosti 70. výročí založení Řádu.

<https://militiasanctaemariae.com/cs/rytiri-panny-marie/>

³ Proto pasování na rytíře 18. října 2014 proběhlo v národní svatyni Panny Marie v Manile vystavěné na památku filipínsko-španělského Lepanta proti holandským protestantům v roce 1646. Pasování bratra Antonio Malaya Jr. v kostele FSSPX, kde se odehrála i jiná pasování v roce 2010, odmítnuto. On však byl tím, kdo přivedl zpět k Tradici biskupa Lazo (později prelát našeho Řádu), který zajistil veřejné zasvěcení více než dvaceti provincií a správ, a dokonce i úřadu první dámy Filipín za účasti první dámy samotné právě v onom kostele Panny Marie vítězné.

⁴ „...*zastávce bludů nesmíme dnes hledati pouze mezi zjevnými nepřáteli, nýbrž, což jest nanejvýš politováníhodné a nejvíce obav vzbuzuje, že se skrývají v samém lůně a středu Církve, a tím více škodí, čím méně jsou zjevní a známi. [...] Ani dost málo nepochybní, kdo je řadí mezi nepřátele Církve, všech jiných neškodlivější.*“ (Pascendi Dominici Gregis, 1907)